

der konstitueres dernede, hvad Kendskab til det tyske Sprog angaar. Jeg ser undertiden, at naar Embeder i de sønderjydske Landsdele opslaaes ledige, kræves der af vedkommende, der skal komme i Betragtning, at han skal være det tyske Sprog mægtig. Kræves det ogsaa i Almindelighed af de Præster fra Kongeriget, der ansættes i de sønderjydske Landsdele, og kræves det af de Provster, der er konstituerede dernede? Jeg vilde anse det for heldigt, navnlig for Provsternes Vedkommende, at dette Krav blev stillet. Der kan komme mange Tilfælde, som nu her efter Lovforslaget, hvor de i hele Provstiet skal lede Valg, og det vilde være heldigt, om de var det tyske Sprog fuldstændig mægtige.

Hovedprincipperne i Lovforslaget kan vi, som sagt, tiltræde. Jeg anbefaler derfor Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling, idet jeg haaber paa tilfredsstillende Svar fra den højtærede Kirkeministers Side paa de Spørgsmaal, jeg har fremdraget.

S. Rasmussen: Det lille Lovforslag, som her foreligger, er nærmest fremkommet for at udfylde en Mangel, som der muligvis er i Loven af 28. Juni 1920, og jeg kan helt ud tiltræde, hvad der blev sagt af Venstres Ordfører (Jefsen Christensen) angaaende Lovforslaget. Jeg forstod den højtærede Kirkeministers Udtalelser ved Fremsættelsen saaledes, at det var ham meget om at gøre, at dette Lovforslag blev gennemført saa hurtigt som muligt, og hertil vil vi gerne bidrage, hvad vi kan, fra vor Side, fordi jeg tror, at de Forhold, hvorunder de lever i de sønderjydske Landsdele paa disse Omraader, er meget uheldige, og at vi saa hurtigt som muligt bør træffe saadanne Foranstaltninger, at de kan komme ind under sikrere og stabilere Forhold, ogsaa hvad den kirkelige Lovgivning angaar. Vi havde oprindeligt fra vor Side ønsket, at der maatte ske Valg af Præster til alle Embederne dernede, altsaa at alle Embederne var blevet opslaaet ledige, men der blev, ogsaa nede fra de sønderjydske Landsdele, anmodet om, at dette ikke maatte finde Sted, og det har vi givet Afkald paa.

Ogsaa jeg vil gerne rette en Forespørgsel nærmest i samme Retning som den før fremsatte. Jeg forstod det saaledes, at der til alle de Embeder, hvor der er en konstitueret Præst, skal foretages Valg, og jeg vilde have betragtet det som

en stor Fordel, at disse Embeder maatte blive opslaaet ledige samtidig med Afstemningen. Jeg haaber, at den højtærede Minister vil gøre, hvad han kan, for at disse Embeder saa hurtigt som muligt kan blive opslaaet ledige; det tror jeg vilde være heldigt.

Med disse faa Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Holdgaard: Da det foreliggende Lovforslag omfatter nogle Ændringer til Lovene Nr. 340 og 341 af 28. Juni 1920, indeholdende Bestemmelser om Nyvalg af Menighedsrepræsentanter og Valg af Præster i de sønderjydske Landsdele, og det nærmest tager Sigte paa at udforme, hvorledes disse to Love skal praktiseres, er det saa lige til, at dette Lovforslag møder Velvillie her i Tinget, og ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det til hurtig Fremme. Jeg vil dog tillade mig at knytte et Par Bemærkninger til Lovforslaget. Den første angaar Valgretten ved Valget af Menighedsrepræsentanter i de sønderjydske Landsdele. Det er saaledes dernede, at de Valg foretages af de fuldmyndige Medlemmer af den evangelisk-lutherske Kirke, der har fast Ophold i Sognet. Det er en meget fornuftig Valgmaade. Vi ved jo alle sammen, at der er udtalt mange velmente Ønsker om, at vi heroppe og dernede kunde drage gensidig Nytte af hinanden og lære af hinanden. Derfor er det mit Ønske, at vi heroppe kunde faa indført de samme Bestemmelser med Hensyn til Valg af Menighedsraad, som de har dernede, og blive fri for vore Bestemmelser om en særlig Anmeldelses- eller Optagelsespligt med Udstedelse af højtidelige Erklæringer. Det vilde sikkert være formaalstjenligt, om vi her kunde faa de samme Regler indført i saa Henseende som i de sønderjydske Landsdele.

For det andet vil jeg gerne komme med nogle Bemærkninger angaaende Præstevalget dernede. Det ser jo meget tiltalende ud, at Menighederne har Ret til at vælge deres Præster, og ved første Øjekast tror man, at det er Menighederne, der vælger, men den Ret, Menighederne har faaet, forekommer mig at være i høj Grad begrænset. De indkomne Ansøgninger skal indsendes til, og der skal indstilles fra det Provstiuvalg, som findes, men der staar, at Ministeren ikke er bundet til denne Indstilling. Det er altsaa Ministeren, der bestemmer, hvilke tre af samtlige Ansøgninger Menigheden skal